

Statsministeren (Stanning): Ved at høre den ærede Ordfører for Venstre (Hauch) fik jeg det Indtryk, at han enten har misforstaaet mig eller gjorde sig Umage for at synes at have misforstaaet mig. Jeg har ikke sammenblandet Konvertering og Rentelettelse som Foranstaltninger, der havde noget i den Forstand med hinanden at gøre. Jeg har derimod hævdet, at en nødvendig Forudsætning for at gennemføre en Konvertering solidt og godt og for at kunne paa-rive Renteniveauet i al Almindelighed maa være, at man tilstræber at gennemføre en Rentesænkning for andre Kapitaler end dem, der er bundet i Obligationer. Dette har jeg Indtryk af, at Venstre ikke rigtig ønsker at medvirke til; det har de ikke villet i Folketinget, og jeg har forstaaet, at nogen større Udsigt til, at man vil det her, er der heller ikke. Og det vil sige, at man dermed fjerner det Element, som er en rimelig Bestanddel i Bestræbelserne for at faa en almindelig Rentesænkning. Jeg er meget vel paa det rene med, at en almindelig Rentesænkning er at foretrække ogsaa for Produktionens Gang og for Arbejdets Gang, og derfor har jeg hele Tiden arbejdet med paa at opnaa dette og har i høj Grad Grund til at beklage mig over, at Venstre har arbejdet i modsat Retning.

Indenrigsministeren (Dahlggaard): Jeg fremsatte ikke mine Udtalelser til Venstres Ordfører (Hauch) for at give Udtryk for, at det ærede Medlem skulde have lært noget af mig, ikke paa nogen Maade; jeg fremsatte dem derimod som Udtryk for en Beklagelse af, at de Synspunkter, som det ærede Medlem fremsatte i Dag, ikke beherskede det ærede Medlem i langt højere Grad i Sommer — saa havde Konverteringen, og hvad dertil knytter sig, for længst været en Kendsgerning. Men jeg skal i denne Forbindelse sige til det ærede Medlem, at hverken Regeringen eller jeg har faaet en Situation lagt til Rette fra nogen Side paa dette Omraade. Nej, det, det her drejer sig om, er, hvad der er hele Landet bekendt, at der af Regeringen var lagt en Situation til Rette for Rigsdagen, for Folketing og for Landsting sidste Sommer, en Situation, som ikke blot parlamentarisk, men ogsaa finansielt var lagt rigtigt til Rette, saa at Konverteringen paa Forhaand var sikret gennem de Aftaler, der var truffet med Pengeinstitutterne — der manglede til syvende og sidst kun eet: Landstingets Ja. Det var det, vi maatte undvære, og derfor gik det, som det gik. Jeg vil gerne tilføje, at det,

jeg har villet sige om Konverteringen sammenlignet med Afsnit II, der handler om den særlige Rentesættelse for Landbruget, er, at der ikke kan være mindste Tvivl om, at andet Afsnit, den særlige Rentesænkning, ud fra et krisemæssigt Synspunkt er langt det virkningsfuldeste i disse Kriseaar for Landbruget. Det er to Problemer, der foreligger: den almindelige Rentesænkning for Landbruget som for andre Erhverv, befordret, naar Konverteringsmuligheder er til Stede, og saa andet Afsnit om den særlige Lettelse for Landbruget i de Tilfælde, hvor det i særlig Grad tiltrænges.

Jeg har forstaaet, at det, det ærede Medlem hentydede til i Forbindelse med Muligheden for Konvertering i den kommende Tid, var den frivillige Konvertering. Ja, her gælder jo det samme som i sin Tid, da det drejede sig om den store Konvertering, at det ikke nytter, at man taler om alt dette, hvis man ikke vil Midlerne dertil. Vi ser nu, at Venstre afgjort gaar imod Tanken om at sikre den lavere Indskudsrente i Banker og Sparekasser en nogenlunde antagelig Tid ud i Fremtiden. Men det er et direkte Slag imod enhver Mulighed for frivillig Konvertering — Muligheder, som jeg indrømmer jeg ikke kan udtale mig om. Det er der ingen af os, der kan, fordi ingen af os kan bedømme den nærmeste Tids Udvikling paa Pengemarkedet. Derfor er det saa vigtigt, at vi hurtigt faar dette bragt til Ende, saa at vi, om jeg saa maa sige, faar Lejlighed til at se, hvor det hele falder til Rette.

Jeg skal, da den højtærede Handelsminister ikke er til Stede, i Anledning af det ærede Medlems Udtalelser om § 12 sige, at jeg tror ikke, der vedrørende denne Paragraf er saa forfærdelig meget at diskutere, fordi enhver Landet over vil forstaa, at det er rigtigt og fornuftigt at træffe en Ordning, der som den foreslaaede gaar ud paa, at efter at et rimeligt Udbytte er givet til Aktiekapitalen, og efter at der er sikret forsvarlige Henlæggelser, skal Resten gaa til Rentesættelse og særlig Nedsættelse dèr, hvor Udlaansrenten er højest. Samtidig maa man erkende, at denne Paragrafs Affattelse er en saadan, at den ikke umuliggør Bankvæsenets frie Dispositioner saaledes som Venstres Forslag, om hvilket man vel nok kan sige, at det var Udtryk for det første virkningsfulde Skridt mod vort Bankvæsenes Socialisering, hvis man Løb Linen ud.

Hauch: Til den højtærede Statsminister har jeg ingen Bemærkninger, idet jeg skønner, at den højtærede Statsminister,